

ΦΩΤΕΙΝΗ ΦΡΑΓΚΟΥΛΗ  
Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΒΛΕΠΕΙ



ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ ΕΥΗ ΤΣΑΚΝΙΑ



ΕΚΔΟΣΕΙΣ  
ΠΑΤΑΚΗ

*Το καλό να το γράφεις στην πέτρα,  
στην άμμο να γράφεις το κακό.*



Νύχτα τον ξύπνησε η μανούλα του. Πλήθηκε, ήπιε το ζεστό τσάι. Έφαγε ψωμί και ελιές. Σε μια πετσέτα τού έβαλε η μάνα παξιμάδια και σύκα ξερά, για να τα πάρει μαζί του.

Ούτε λέξεις ούτε χαμόγελο. Τα χείλη της αχάραχτα. Τον φίλησε μόνο στοργικά στο μέτωπο και τον ξεπροβόδισε.

Βγήκε το αγόρι στον δρόμο. Φυσούσε και κρύωνε. Σιγά σιγά τα μάτια του συνήθισαν στο σκοτάδι, αλλά οι σκιές και οι άγνωστοι θόρυβοι δεν αναγνώριζαν το σώμα του παιδιού. Πρώτη φορά τέτοια ώρα στον δρόμο, ολομόναχο. Σαν το φύλλο του δέντρου τρεμόπαιζε η καρδιά του. Τον τύλιξε

ο φόβος και του βάραινε το βήμα. Αλλά ο Άχμετ δεν είχε επιλογή. Μέσα σε μια νύχτα, έγινε από μικρό αγόρι ο άντρας του σπιτιού, το νέο στήριγμα της οικογένειας.

Έτσι και πριν από σαράντα μέρες περίπου, είχε κρύο και φυσούσε, αλλά τέτοιο θυμό εκείνη τη βραδιά ο άνεμος, τέτοιο πείσμα! Όρμησε λες από τα πέρατα της γης ο άνεμος για να αποδείξει τη δύναμή του όλη σε αυτούς, στη φτωχή του οικογένεια, στο δικό τους σπίτι! Το μικρό τους σπιτάκι που το μόνο που το ξεχώριζε από τα άλλα φτωχόσπιτα της γειτονιάς ήταν το μεγάλο πεύκο της αυλής.

Με τον καλό καιρό, ο Άχμετ στον ίσκιο του διάβαζε τα μαθήματά του, έπαιζαν οι αδελφούλες του, έπινε ο πατέρας του το τσάι, έπλενε η μαμά του τα ρούχα τους στη σκάφη, δίπλα στο καζάνι με το καυτό νερό και τα καυσόξυλα.

Το πεύκο τους, που του κρεμούσαν κούνιες και τα γειτονόπουλα όλα έρχονταν εκεί, μαζί τους, για

να παίξουν. Το δέντρο τους, σκιά και μουσική, χειμώνα καλοκαίρι, τόσα πουλιά που φιλοξενούσε στα κλαδιά του. Το πεύκο τους μοσκοβόλαγε τον κόσμο, τους νανούριζε ψιθυριστά τα βράδια, όταν έπεφταν για ύπνο.

Εκείνη τη νύχτα όμως φυσούσε λυσσασμένα. Ήθελε ο άνεμος να πάρει και να σηκώσει το σπίτι από τη θέση του. Δεν μπορούσαν να κοιμηθούν. Όλοι στριφογύριζαν στα κρεβάτια τους. Ο πατέρας μόνο ανάσαινε πολύ βαριά στον ύπνο του. Του δέντρου τους δεν ακουγόταν η φωνή, τη σκέπαζαν οι άγριοι ήχοι, τα σφυρίγματα του ανέμου που θύμιζαν ουρλιαχτά.

Αχάραγα, άκουσαν κρότο τρομακτικό, διακεκομμένο και παρατεταμένο κρότο. Νόμισαν πως έσπασε το σπίτι τους. Πως έγινε χίλια κομμάτια!

Πετάχτηκαν επάνω. Η μάνα, εκείνος, η αδελφή του η Αϊσά. Η μικρή τους, η Εμινέ, έκλαιγε δυνατά από το κρεβάτι μέσα.



Έτρεξαν στην πόρτα και είδαν το δέντρο σωριασμένο στην αυλή. Δράκος! Ένας δράκος νικημένος!

Φώναζε η μάνα στον πατέρα. Φώναζε: «Σήκω, Οσμάν, σήκω! Δεν άκουσες; Χαλασμός! Έγινε χαλασμός! Τύχη είχαμε, σωθήκαμε, δεν έπεσε πάνω στο σπίτι μας... Το δέντρο, το δέντρο μας, Οσμάν! Έπεσε! Έπεσε! Σήκω, καλέ Οσμάν, τι έπαθες; Ξύπνα! Ξύπνα, Οσμάν! Οσμάν! Τόσο βαριά κοιμάσαι; Τζάνουμ Οσμάν, ξύπνα, ξύπνα! Οσμάν, Οσμάν, Οσμάααν μουουου...»

Δεν ξύπνησε ο πατέρας. Δυο θάνατοι το ίδιο βράδυ. «Σώθηκε η σκεπή μας και χάθηκε η σκέπη μας...» έλεγε η μανούλα του και έκλαιγε και χτυπιόταν. Έκλαιγε η καημένη πολύ. Όλα τα ποτάμια της Τουρκίας σούρωσαν στα ματάκια της. Ακόμα κι όταν έκλεινε τα μάτια, αποκαμωμένη, για να κοιμηθεί, τα μάτια της έτρεχαν δάκρυα.

Ενάμιση μήνα μετά την καταστροφή και το θα-